

הגבוהה ביותר.

בינתיים מנסים התיכונים להסתדר בעבודה אחת. למשרדם בבאר שבע לא הגיע כל ממלא מקום, הוא סגור. נחלי כיוון ועכברו שים ממשיכים לזרום בעיר. נראה שאין זה שייך לבטחון המדינה.

תל-אביב

מים, מים

יש לדון בעניין שערורית המים? קרא בועם אליעזר שכטר, חבר מסאי של מועצת העיר תל-אביב, בישיבה האחרונה, ש"התקיימה, כרגיל, בתחילת השבוע באולם המקורר של הכנסת לשעבר.

לחיים לבנון ראש העיר דק הקול, היתה תשובה מרגיעה: "אני לא יכול לענות לך, כיוון שאיני יודע אם זוהי שערוריה."

תושבי הקומות העליונות בהלקים גדולים של העיר לא רק שידעו על השערוריה, הם גם הרגישו אותה: על גופם המסובך כשהם מים פסקו לסטפף מהברז מספר פעמים ב"יום.

מה גרם לשערוריה זו? לאליעזר פרי, ח"כ בר מסאי אחרי של המועצה ולשעבר סגן ראש העיר, היתה התשובה אחת: "חוסר הנ"הלה רציונלית!"

אין כאן מקום לסעות — 54 הבארות מ"ספקות כמויות מים טובות בהחלט, למעלה מארבע וחצי מיליון קוב מים לחודש. אלא שתושב תל-אביב ממוצע צורך כ-330 ליטר ליום, מה שמצריך לפחות חמישה מליון קוב.

האורח החיפאי הצנוע יותר צורך 250-140 ליטר ליום ובכל זאת אינו מוכה צמא ולכ"ל. גם משק העירייה מוציא יותר מים מן הדרוש.

ארבעה חדרים ביוקר. מה עשתה העירייה כדי לתקן זאת? היא רק דיברה, היא הכריזה על קימוצים. הכרזות, דיבורים, קרי"אור לתושבים וחוזרים לעובדי העירייה לא נתנו כל תוצאות: הגנים הפרטיים והציבוריים הכשיכו להיות מושקים בשעות היום, גרמו ליחמרת המצב.

ניסוף לזה הוקדש עורך ההכנסה של מחלקת המים עד עתה לכיסוי גרעונות ה"מחלקות האחרות של העירייה. כך שמכונני ה"מים היו ניזונים רק מהזרם הדל של ה"תקציב הכללי הגרוע של העירייה, ל"ק ב"שורחים הדרושים להם.

פרי, הניירש צעדים ממשיים, הציע "תת למפעל המים מעמד עצמאי כנהוג בארצות ה"הברית, להפכו לחברה עירונית שהכנסותיה

הוא הלך בשדות

עד היום תמהים אנשים רבים כיצד הצליחה עיריית תל-אביב ללכלך את הים, זוקפים זאת על חשבון הגאונות היהודית. השבוע היו יכולים לרשום משהו נוסף על החשבון: הגן הצף על הירקון.

את היצירה הזאת ביצעו בהתנדבות מומיחה חזאלארי בשם פרנץ לאוסון, יהודי-ונצרי אדוק בעל חוזה מפתחת בברזיל, שהתמחה דרך אגב גם בייבוש ביצות.

בבקר בארץ לפני חודשים מספר עבר אור"תה לארכה ולרחבה. תוך כדי כך התרגו רק על דבר אחד בלבד: השיטה שנקטו בה בייבוש החולה, היתה, לדעתו, בובזנית ביותר.

"כך לא מייבשים ביצות" אמר לאוסון ל ישראלים שהתיידד עמם שעה שדג גדיים במים העכורים של הירקון. "אני המצאתי שיטה פשוטה לייבוש ביצות."

או שהדיג לא עלה יפה או שמימדיו של הירקון נטעו בלאוסון את הרושם כי הוא עומד בפני ב"צה. עובדה היא כי בימים הב"אים הופיע לאוסון כשבידו שקיות קטנות, פיור מתוכן זרעים צהבהבים בשפך הירקון, עזב מיד לאחר מזה את הארץ.

מה קרה? במקום הזרעים הומיעה צמ"היה שאיש לא הכירה קודם. שושני המים הברזילאיים צפו על פני המים, הקיפו את הירקון מגדה לגדה, התפשטו במהירות כנגד הזרם, כיתרו סירות, הפריעו לאחרות לעבור.

כדי לפנות את הביצה הפורחת החלה העיר"יה להפעיל שיטות שחלם לא היתה מתביישת בהן. בחשכת הלילה נשלחו שני פועלים ש"עמלו לשוא. ראש העיר הכניס בין מקומות סיוריו גם את הירקון. מחלקות העירייה נסו לחפות על הענין כאילו דבר לא קרה:

● הפיקוח העירוני הבטיח, בניגוד למ"ציאות, כי סירות המועדונים הספורטאים לא היו יוצאות כל גדות הירקון לא מפריע להם גם עתה. "ומלבד זאת", אמר מספק עירוני אהד, "מדוע שהירקון לא יהיה יפה?"

● מחלקת התברואה דווקא נהנתה מה"צמח. הוא אינו עוזר לריבוי יתושים כמו שאר הירקות כל גדות הירקון אותם מרססת המחלקה בחומר אנטי-מלרי — מלריוג — עם סולר יום יום. הצמח החדש מאריך את שהותו של המלריוג על פני המים.

● למחלקת הנטיעות לא עזר הדבר וגם לא הפריע. היא מטפלת לצערה רק בצמחיה משני גדות הירקון, לא על פני הירקון.

אולם יש כבר אנשים שאינם מבדילים בכל זאת בין השדות על גדות הירקון והשרה ה"צומח עליו. השבוע כבר טייל תייר לתוך ה"ה

מתחו חבלים, הרכיבו לעצמם נדנודות. בכל זאת לא היה זה מחנה צוענים כי אם חג הע"ייה לרגל של ערבים נוצרים שבאו לחוג את יום נצחוננו של אליהו הנביא על נביאי הכעל, במערות בהר הכרמל.

לכבוד היום חגג גם בניין סטאלה מאריס, מיסודו של קולג' נוצרי, שבחלונותיו הוד"לקו אלפי נרות קטנים שהאירו לעבר הפתח של המערה, דרכו עברה תנועת גברים ונ"שים ללא הרף. אלה נחפזו לפסל אליהו ב"מעמקי המערה, ניגבוהו במספתחם, אותה

קהל חוגגים נוצרי בחורשת מערת אליהו

נצחון: 450 נביאי בעל+400 נביאי אשרה

קטיה היה הענין מסובך יותר. היא הועמדה בפני ועדה סוציאלית של לשכת הסעד והוח"לט לעקרה מכיוון שהתפתחותה השכלית ו"הרגשית אינה עולה על זאת של ילדה בת עשר שנים, דבר שהפכה מופקרת ליצרם ה"רע של רבים ולמסכתנת בהבאת חולדות נוס"פים. היא הועברה לבית החולים הדסה.

כאן התערב בדבר קצין משטרה גבוה ש"הסביר כי לא קיים חוק הנותן בידי החועדה סמכות להוציא צווי-עיקור, שחרר את קטיה.

העניין הסתבך. התערבה גם המחלקה הסו"ציאלית של עיריית תל-אביב שהמליצה לנקוט לגבי קטיה באותה שיטה, אולם הציעה לש"אול להסכמתה של קטיה עצמה.

יש משחק. שופט השלום זוהר שצריך היה לשאול להסכמתה של הנערה, הכיר ב"חומרת הבעייה. "לא תהיה כל מטרה לעונש שבית-המשפט עלול להטיל אם ירשיע את הנאשמת", אמר, "אם לא ימצא גם פתרון לעתיד."

בעייה קשה היתה כשרותה של הנאשמת לתת הסכמתה לעיקור. על סך עדותו של הפסיכיאטר ותקנות מקינוסון* יכולה הנא"שמת להשתתף במשפט ואחראית למעשיה.

לעומת זאת, המשיך השופט, הנאשמת מבינה את אשר מבינה ילדה בת עשר, אין היא יכולה לתת הסכמתה בענין הנידון.

מכאן נובע שיש למנות לה אפוסטרופוס שיביע הסכמתו במקומה. "זה ענין של מש"חק !" קבע השופט זוהר. כי הנאשמת היא נטל על כל המוסדות הציבוריים והאוסטרו"פוס, פוס, לכשימצא, יהיה ודאי אחד העובדים ב"הם. וברור שהיא יביע את הסכמתו.

כסיכום החליט השופט על הדבר היחיד ש"אפשר לעשותו עד אשר יחוקק חוק ביחס לעיקור במדינת ישראל. הוא העביר את התיק לשם החלטה לידי של היועץ המשפטי, קבע: "האם אין זה יותר פשוט ויותר ישר שבחוסר מוסד מתאים במדינה יתן היועץ המשפטי את הסכמתו ואת ברכתו לאלה ש"ימצאו שיש לעשות זאת ומוכנים לעשות זאת? וזה אפילו מבלי לשאול את פיה של הנאשמת!"

* דניאל מקינוסון הובא בשנת 1843 לדין באנגליה באשמת רצח מזכירו הפרטי של סיר רוברט פ.ל. הוא זוכה מכיוון שנמצא בלתי-שפוי בדעתו. הדבר עורר רעש גדול, גרם לכך שהשופטים העליונים קבעו חמש דרגות הנקאות תקנות מקינוסון ולפיהן קובעים אחריותו של נאשם למעשיו.

** בין השנים 1877-1802 מלאו צצאיו של נגר חולה רוח בשם ז'וק, את בתי-הסוהר של מדינת ניו-יורק, שהוציאה עליהם סכום עצום של 1.250.000 דולר.

הידוק, לאחר מכן, למצחם, כנגד העין הרעה. **היהודים אינם חוגגים.** טיפוסי ל"חוגגים היה גאיף חמתי, מורה מנצרת, שב"כר לשבת בחורשה הריחנית מהדוק דרך ה"המונים המיועזים. אשתו הכינה ממתקים וקפה על מדורה שבסיסה היו שלוש לבנים וילתם לילה רקדה לקול התוף והעוד.

חמתי בילה את היום בשיתות רעים, קרב לבסוף למערה, נשק את הפסל המקודש. אולם גם הוא לא היה יכול להתגבר על תמיהה שהציקה לו זה שנים רבות: מדוע לא חגגו היהודים את נצחוננו של אליהו, ש"הוא, אחר הכל, נביאם.

האם הסיבה היא באמת זאת, שהנצחון היה עקוב מדם, ועלה בחייהם של ארבע מאות וחמשים נביאי בעל וארבע מאות נביאי האשרה שלא הצליחו להניע את אלם להו"ריד אש מן השמים שתאכל את פר העולה בהר הכרמל?

חוקה

העיקר: עיקור

בספרטה העתיקה נורקו לתהום תינוקות דפקטיביים שלא נראו הולמים המשכת מסו"רת של גוע בריא. התרבות התפתחה במקצת ועמה המדע. הוא השתמש עתה בכפפות מ"שי כדי למנוע את הבאתם לעולם של פוש"עים מועדים, מטומטמים ובלתי-שפויים, מצא שהורים חולים במחלת רוח פשוטה, מביאים לעולם 90-75 אחוז צצאאים חולים.

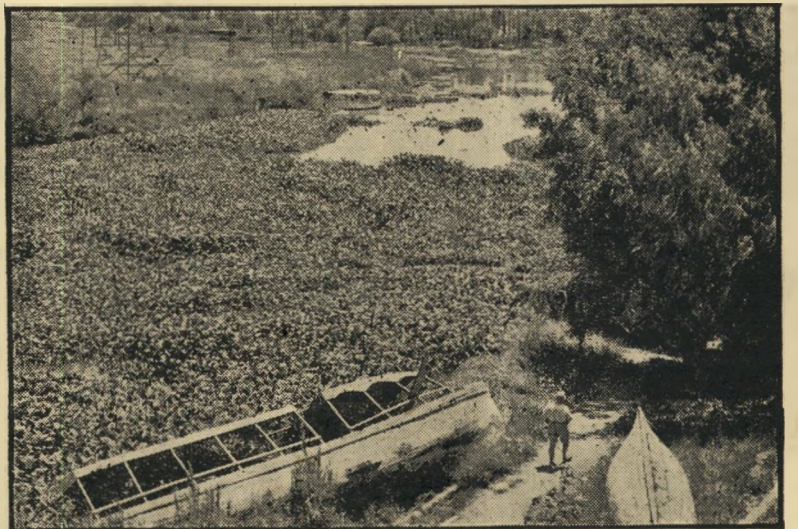
למען הורים אלה הוקמו בכמה ארצות ב"עולם, כמו בשבדיה, נורבגיה וכמה מדינות בארצות-הברית, מחנות עבודה קלה.

לאלה שלא הסכימו להסגר במחנות היתה ברירה אחרת: נקבעו עבורם אמצעים חו"קיים לביצוע ניתוחי עקור שאינם משאירים כל תוצאות שליליות כניתוחי הסיורס, ה"משנים את הופעתו הגופנית של המסורס.

ניתוחי העיקור קלים לביצוע, מסתפקים בהורדת חלק של ביב, הזרע אצל הגבר, ה"שפופרות הפאלופיות, המכסיחות את ההפ"ראה, אצל האשה.

היה מקובל במקומות אחרים לדרוש את הסכמתה של החולה או של אפוסטרופוסו. את הצעת הניתוח הביא הרופא האחראי לפני בית-דין מיוחד המורכב משופט אחד ושני רופאים.

בארץ העלימו עין מהצורך בעיקור, לא קבעו כל נוהג. אולי חששו מהרעש שהיה קם בחוגים הדתיים במדינה אם היתה נוצרת סטיה כלשהי מדיני התורה האוסרים בכל תוקף עיקור מלבד במקרה אחד ורק לגבי אשה: אם ליוה נוספת עלולה לסכן את חייה.

הירקון מכוסה שושני-מים ברזיליים

נטיין: זרעים צהבהבים+חלומות חלם

ייגמאו על-ידה בלבד, ישמשו רק לפיתוחה. כצעד שני הציע פרי הנהגת מוהדי כ"ב, הביא לדוגמה את מוני-החשמל, המונעים ל"לא ספק שימוש מופרז.

לפי תכניתו של פרי תיקבע מכסה מים, המספיקה בהחלט לאורח רגיל, בתערוף מו"זל. כמויות מים נוספות, הדרושות, למשל, לבעלי דירות ארבעה חדרים, תעלינה הרבה יותר ביוקר, כך שמחיר המים יוסת את ה"שימוש בו.

ירקון, ניצל בקושי. דבר זה השפיע על מחלקת ההנדסה העי"רונית: היא החלה בקציר שושני המים.

דת

אש מן השמים

בחורשה הקטנה מתחת לסטאלה מאריס, חיפה, ישבו כמה מאות אנשים, הכינו את מצעיהם על שמיות, כרים ומורונים, ילדים